Ne sporesc oare cazacii dragostea față de ruși?

De altfel, vecinătatea cu slavii răsăriteni, mai ales cu rușii, pe tot parcursul istoriei ne-a adus numai neplăceri. Dacă ne urmărim istoria neamului și a plaiului, chiar de la începutul erei noastre (istoria cea adevărată, nu cea falsificată și impusă cu sila de pseudosavanții comuniști, care în ultimele decenii le-au tot intoxicat generațiilor actuale rațiunea și sîngele), ne dăm lesne seama cîte am avut de pătimit în urma invaziilor slave. Nu vom găsi în această istorie momente decisive, cînd aceștia ar fi venit la noi cu intenții dezinteresate, frățești. Chiar și în exemplul cu Dimitrie Cantemir, care nutrea mari speranțe și dragoste curată în relațiile cu marele Petru I, după cum aflăm, nu s-a manifestat la fel și viceversa. Sau chiar și în celălalt exemplu cu lucoarea, ce ne venea de la răsărit ne dăm seama că această «lucoare» ne-a eliminat pînă la urmă grafia noastră latină. Mai ales, din biserici.

Dar noi i-am iubit întotdeauna pe Lermontov, Tolstoi, Dostoievski, Esenin, Ahmatova, Bulgakov... Și-i iubim și acum. La fel ca și pe Ceaikovski, Șostakovici... La fel ca și pe Repin, Șișkin, Aivazovski... La fel ca și pe Pușkin, a cărui amintire i-o păstrăm cu destulă pietate și omenie. Cu toate că ne-a cam feștelit și el și ne-a ponegrit, călcîndu-ne sfîntul pămînt.

«Fericirea generală» a anilor sovietici o cunoaștem cu toții. Mulți dintre noi am îndurat în acești ani din plin. Război, foamete, deportări colectivizare, alte tot felul de represalii...

Acum ne-au venit și cazacii de pe Don. Ce caută ei la noi? E o întrebare, pe care și-o pune toată lumea, fiecare om cu mintea sănătoasă.

Și ce o fi însemnînd cuvîntul «Kazakui, kazakui!...», îndemn pe care i l-a adresat unui mercenar nevastă-sa și despre care chiar el, mercenarul cazac, a povestit cu multă mîndre și trufie, în fața camerei de luat vederi? Un coleg zicea: «Să mă tai că nu pricep ce-o fi însemnînd această frază — ucide, violează, distrează-te, pradă, scîrnăvește?...» Nu știu nici eu, dar ne cam arată realitatea ce înseamnă «Kazakui, kazakui!...» Dacă ar mai fi bătrînul șolohovist Șciukari poate ne-ar explica. Dar și așa ne dăm seama: la sigur că înseamnă banditism de drumul mare, invazie canibalică, dezmăț ucigaș.

Cazacii, cică, apără interesele nu știu căror ruși. Ale rușilor-smirnovișți? Ale rușilor-galinaandreevișți? Ale rușilor-comuniști? Ale rușilor-colonizatori de după război?

Altceva e clar: prezența pe plaiul nostru a cazacilor mercenari de pe Don și faptele lor sîngeroase nu ne vor spori nouă, adevăraților stăpîni ai acestui pămînt strămoșesc, dragostea față de ruși. Căci, oricît ne-am strădui, faptele rele nu le poți uita. Iar rău e foarte ușor a face...

Victor LADANIUC.

COPIII REFUGIAȚI

Foto de Andrei MARDARE

Mercenari la tot pasul

Tiraspolul ar putea fi comparat acum cu un cuib de viespi, pe care, odată cucerind o rădăcină de sub gard sau un colț de streașină, nu le mai poți scoate de acolo, decît stropindu-le cu benzină și dîndu-le foc. Pretutindeni — numai gardiști, cazaci, alte soiuri de mercenari, cu pistoale automate și mitraliere, pe care nu le lasă nici cînd își servesc prînzul gratuit în ospătării sau restaurante. Mișună ca viespile, gata să-l încolțească pe oricine.

Doamna Maria Lungu, directoarea unicei școli moldovenești din oraș, și domnul Ion Iovcev, inspector școlar la Slobozia, zilele acestea au fost invitați la direcția învățămîntului public, situată în casa sovietelor din Tiraspol. Motivul: prima își dădea demisia din funcția de director, al doilea era de acord s-o preia.

S-au prezentat fără întîrziere. Nici n-au început bine să intre în discuție cu Chiril Popa, inspector la secția vizată, că și-au făcut apariția doi vlăjgani în civil, cerîndu-le invitaților să prezinte documentele de identitate.

— Eu sînt directoarea...

— Fosta directoare, o corectară grosolan vlăjganii.

— I-am invitat pe tovarășii...

— Domnii, nu tovarășii! îi reproșară vlăjganii și inspectorului secției tiraspolene.

Și tot atunci cei doi invitați se pomeniră înhățați de gulere și îmbrînciți pe tot coridorul, apoi pe scări în jos pînă la etajul întîi al casei sovietelor, de unde au fost izbiți pe ușă de mai-mai să spargă asfaltul cu nasurile, după ce mai mirosiră și țeava mitralierei gardistului de pază.

Era ziua în amiaza mare și lumea se adunase în jurul învățătorilor ca la urs. Dar nu prea au fost compătimiți. Și nici apărați. Căci vlăjganii le mai strigau din urmă:

— Svoloci, narodnofrontiștil..

Nu arareori la Tiraspol aceasta e de ajuns ca să fii condamnat de toți.

Gh. NICOLESCU.

P.S. Onorariul ce mi se cuvine rog să fie lăsat în fondul redacției.

Gh. N.

TELEGRAMĂ

CHIȘINAU PREȘEDINTELUI REPUBLICII MOLDOVA DLUI SNEGUR

Funcționarii Inspectoratului școlar raional Cahul și cadrele didactice din unitățile școlare și preșcolare din raionul Cahul sînt adînc îngrijorate de escaladarea conflictului din Transnistria ca urmare a politicii procomuniste și proimperiale a liderilor separatiști de la Tiraspol care profitînd de susținerea fățișă a conducerii Rusiei, folosesc formațiunile paramilitare și de mercenari pentru intimidarea și terorizarea populației băștinașe pe pămîntul pașnic al Moldovei. Se varsă sînge nevinovat, durerea și jalea acestui meleag pricinuite de venetici și ucigași nu mai au margini. Vă rugăm insistent să întreprindeți de urgență acțiuni reale întru curmarea actelor de terorism ale separatiștilor și instaurarea pe pămîntul Moldovei a liniștii și păcii, cu tragerea la răspundere în fața poporului a liderilor separatiști și a trădătorilor de țară.